

met zoeken naar het boek. Misschien kunnen we de ondergang van het volk nog tegenhouden.'

'Dat is... Rune, Je beseft toch wel dat de kans dat jullie daarin slagen heel klein is. Het volk is zo goed als verloren.'

'We moeten het op zijn minst proberen. We kunnen toch niet een heel volk zomaar opgeven? Er zijn kinderen bij, baby's en peuters. Hier, dit is Markil. Hij helpt ons. We moeten dit gewoon doen.'

Grootvader knikte ernstig.

'Goed dan. Hebben jullie een plan? Hebben jullie iets nodig? Kunnen wij, je tante en oom of ikzelf jullie ergens mee helpen?'

Rune schudde zijn hoofd.

'We vertrekken zo naar Desserta. Ai gaat met ons mee. In Desserta moeten we de zanddjinn's overtuigen om ons te helpen. Dat zal het moeilijkste zijn, maar we hebben goede pleitbezorgers. Met een beetje geluk...'

Hij liet de rest van zijn zin in de lucht hangen. Grootvader begreep hem ook wel zonder dat hij de zin afmaakte.

Grootvader keek hem scherp aan en daarna naar de anderen.

'Rune, Zach, Terry, Fijonna en Rutger. Dit geldt voor jullie alle vijf. Ik begrijp waarom jullie dit willen doen, maar... ik wil dat jullie het volgende goed tot jullie door laten dringen. Er is maar een heel kleine kans dat jullie slagen. Een heel kleine kans. Jullie moeten er rekening mee houden dat het volk van de heksen en tovenaars ophoudt met bestaan. Dat is niet jullie schuld, maar de schuld van die vampierin. Trek die schuld niet naar je toe. Jullie doen al meer dan dat er van je verwacht wordt. Neem contact met mij op, als er iets is, dat ik kan doen.'

'Dat zullen we doen. We gaan zo vertrekken. Elke minuut telt.

'Dan sluiten we af. Zon op je pad en wind in je rug.'

Het beeld verdween. Rune wenste dat er tijd was geweest om uitgebreid met iemand te praten en om raad te vragen. Die tijd was er helaas niet. Hij moest op zijn eigen verstand vertrouwen en op dat van zijn vrienden. Hij stond op van de tafel en keek naar de anderen.

‘Het is tijd. We moeten gaan. Gaan jullie mee?’

Iedereen stond op. Rutger omhelsde zijn vader en moeder en volgde hen naar buiten, naar het tapijt. Ai zat al naast het tapijt op hen te wachten. Hij keek vragend, tenminste, dat was wat Rune van zijn kop dacht af te lezen.

‘Wij nu gaan? Desserta die kant.’

Hij wees richting het westen. Rune schudde zijn hoofd.

‘We reizen via een poort die ons op een paar honderd meter van Desserta brengt. Ik heb er een plaatje van.’

Hij trok zijn rugzak naar voren en woelde er even in rond tot hij vond wat hij zocht. Het visitekaartmapje met de verkleinde kopieën van Ruth’s kleurboek. Hij bladerde er snel doorheen tot hij vond wat hij zocht. Het plaatje van een woestijn, met een stad op de achtergrond. Een stad die werd gekenmerkt door ontelbare torens. De torens van de tovenaars, de voormalige inwoners. Elke toren was getooid met een ui-vormig dak, net zoals de toren van de oppertovenaar. Het gaf de stad het uiterlijk van een stad uit het Midden-Oosten.

Rutger had over zijn schouder meegekeken.

‘Dat is Desserta?’

‘Volgens Ruth’s kleurboek wel, al betwijfel ik of het er nog zo mooi uitziet als op dit plaatje. De tijd en het schurende zand zullen hun sporen hebben achter gelaten.’

‘Op dit plaatje is het een hele mooie stad. Een beetje zoals Bagdad of een andere stad uit het Midden-Oosten, met al die siepeltorens.’

‘Siepeltorens? Wat zijn dat?’

‘Torens met een ui als dak. Siepel is een ander woord voor ui. In Rusland zie je ze ook veel op kerktorens.’

‘Nog nooit van gehoord. Hoe weet jij dat allemaal?’

‘Door mijn vader. Die weet veel van architectuur. In de vakanties deden we veel aan stedentrips. Dan pik je wel het één en ander op. Deze stad, Argelton, bijvoorbeeld, lijkt veel meer op een middeleeuwse stad met die vierkante torens en de stadsmuur, smalle straatjes en huizen die lijken over te hellen.’

Rune knikte begrijpend. Zach stak zijn hand uit.

‘Laat eens zien, Rune. Weet je nog dat ik op de tovenaarstoren bijna tot Lemuria kon kijken? Ik kon ook vaag een stad met torens zien. Dit lijkt erg op wat ik kon zien. Dit is Desserta. Dat weet ik zeker. Hiermee moet het lukken om met een poort vlakbij te kunnen komen.’

Zach gaf het mapje terug, waarna Rune het aan Ai liet zien. Die knikte instemmend. Rune nam het mapje in zijn hand en keek er goed naar.

‘Goed dan. Ik open zo een poort. Net als eerder. We vliegen erdoorheen en dan volgt Ai ook vliegend. We vliegen gelijk door naar Desserta en kijken of we daar een landingsplaats kunnen vinden zonder zand. Iedereen akkoord?’

Ze namen plaats op het tapijt en Rune begon de runen te ritsen. Hij maakte de poort hoger dan hij eerst had gedaan. Hij moest rekening houden met het wieken van de vlerken van Ai. Markil liet het tapijt opstijgen en stuurde het door de opening. In de verte zagen ze Desserta al liggen. Rune keek achterom. Ai vloog vlak achter hen. Hij liet de poort verdwijnen en concentreerde zich op het geven van kracht aan Markil. Dat was wel nodig ook, want het was toch nog een behoorlijke afstand naar de stad. Ze waren zeker een uur onderweg, toen ze eindelijk de stadsmuur bereikten. Markil wees omhoog en Rune knikte.

Het tapijt steeg en ze vlogen rustig over de muur heen. De stad lag voor hen. Rune vroeg zich af hoelang het geleden was dat er iemand de stad had bezocht. Overal lag zand. Veel meer dan in Argelton. Er lag een dikke laag in de straten. Het hoopte zich op tegen de muren van de huizen. Stegen en deuropeningen waren versperd. Er was geen plekje zonder zand. Het was onmogelijk om laag te vliegen. Ze moesten zeker op vier meter hoogte blijven. Anders dan in Argelton was dit zand veel agressiever. Zelfs op vier meter hoogte moesten ze af en toe kolommen zand ontwijken. Vlak voor hen kon de weg zomaar versperd zijn door een muur van zand die hen daarna achtervolgde, voor het weer terugviel naar de grond. De passagiers op het tapijt keken voortdurend rond

naar een geschikte landingsplaats. Ze vlogen in grote cirkels boven de stad. Eindelijk wees Zach naar voren en opzij.

‘Daar, op dat dak. Dat dak is zandvrij, dankzij de muur die het dak omringd. Daar kunnen we landen. Het is groot genoeg.’

Zach had gelijk. Markil wijzigde enigszins de koers van het tapijt en even later landden ze met een bons op het dak.

Rutger grijnsde.

‘Het landen gaat al beter. We rollen tenminste niet meer over elkaar heen.’

Markil gaf hem een bibberig lachje. De kleine jongen was zichtbaar moe, ook al had Rune zijn kracht met hem gedeeld.

Ze stonden op van het tapijt om hun benen te strekken. De jongens liepen direct naar het muurtje dat het dak omringde en keken naar beneden. Het zand voelde dat zij zich op het dak bevonden.

Het probeerde langs de muren omhoog te kruipen. Gelukkig waren de muren bepleisterd en vrij glad.

Het zand stapelde op elkaar, maar kreeg geen houvast en stortte ineem voor het de rand van het muurtje kon bereiken.

Een plotselinge bons achter hen deed hen opschrikken. Het was gelukkig alleen maar Ai die achter hen landde.

‘Dit zand erg boos. Zelfs tegen Ai. Is niet goed voor vrienden. Wat nu doen? Hoe praten? Zij willen niet.’

Rune dacht na. Ze moesten proberen om met het zand in contact te komen. Maar zodra ze maar even in de buurt kwamen zou het zand ze verzwelgen. Hij werd onderbroken in zijn gedacht door een kreet van angst van Fijonna.

Verschrikt keek hij in haar richting. Ze had haar ogen wijd opengesperd en wees naar de tegenoverliggende hoek van het dak. Daar stak een kleine toren omhoog. Een toren die tegen de muur van het dak was gebouwd, met een opening om op het dak te kunnen komen.

Door de opening stroomde langzaam zand het dak op. Het zand moest zich een weg gebaand hebben door de toren. Waarschijnlijk via een trap. Rune en Zach sprongen naar voren. Ze keken elkaar aan.

‘Jij doet aarde en ik lucht. We moeten de opening afsluiten. Vooruit, allebei tegelijk.’

Zach begon het zand terug te duwen, geholpen door de luchtmagie van Rune. Onwillig, maar gestaag werd het zand terug geduwd, de toren in. Zodra de laatste korrel terug was in de toren, wierp Rune een muur van lucht op. Hij verdikte de lucht net zolang tot er geen korrel meer doorheen kon komen. Daarna verankerde hij de luchtmagie met vuurmagie en geestmagie. Nu hoefde hij zich niet meer te concentreren om de muur van lucht in stand te houden. Pas als hij de magie verwijderde, kreeg het zand weer vrije doorgang.

‘Zo, en nu terug naar de vraag van Ai. Hoe komen we in contact met het zand zonder dat het ons verzwelgt? Vanaf deze hoogte kunnen we de fles met zand niet uitstrooien. Het zou verwaaien.’

Rune had gelijk. Er waaide een licht briesje over de stad. Een briesje dat langzaam in kracht toenam.

Zach wees in de verte.

‘Daar is het volgende gevaar. Er is een zandstorm op komst en die waait precies in onze richting. Het lijkt erop dat het zand ons hier niet wil hebben. We hebben nog ongeveer een half uur voor de storm ons bereikt. We moeten ons ergens verschansen of vertrekken.’

Zach had gelijk. De storm was nog ver weg, maar er kwam een muur van zand hun richting uit.

‘Dan zit er maar één ding op. We moeten de zandkinderen vrij laten.’

Rune keek naar Ai.

‘Ai, wil jij Terry naar beneden brengen? Zij is de enige die het zand kan betreden zonder aangevallen te worden. Terry, jij moet de fles leeg maken. Zach, hou haar in de gaten. Fijonna, wij maken een koepel van magie waarin wij ons kunnen verschansen. Vlug, we hebben niet veel tijd.’

Hij moest de laatste woorden schreeuwen boven de sterke wind uit. Het aanstormende zand gromde en floot. Vlagen zand zwiepten al over het dak. Ai greep Terry om haar middel en vloog omhoog. De wind voerde hem een paar meter mee, voor hij grip kreeg. Hij zette de daling in over de muur die het verst van de naderende storm lag. Rune ving nog even een

glimp op van Terry's angstige gezicht voor ze over de muur verdween. Zach boog zich ver over de heen om haar in de gaten te houden. Rune wenkte de anderen om het tapijt op te rollen en deze tegen de muur aan te leggen. Samen met Fijonna begon hij een beschermende koepel te weven van lucht, vuur en geestmagie. Voor de zekerheid voegde Rune op strategische punten een paar runen toe.

De rune Iss voor bestendigheid, Thorn voor bescherming, Akzi ook voor besherming.

Tot zijn verbazing ritste hij ook een paar feda van het ogham bomenalfabet.

De feda Luis¹ voor bescherming, de feda Coll² voor geluk en wijsheid en de feda Tinne³ voor moed

Fijonna keek hem even vreemd aan, maar haalde haar schouders op. Alles wat kon helpen om hen te beschermen was meegenomen. Ze waren net klaar met de beschermende koepel, toen ze Zach hoorden roepen. Rune beduidde Fijonna om bij Rutger en Markil te blijven, voor hij zich omdraaide om naar de andere kant van het dak te lopen. Eigenlijk werd hij meer voort geblazen dan dat hij liep. Alleen het muurtje voorkwam dat hij over de rand werd geblazen.

Zach stond over het muurtje gebogen.

‘Help eens. Zodra Ai en Terry boven de rand uitkomen, worden ze gepakt door de wind en weg geblazen.’

¹ Luis. Spreek uit: lus

² Coll. Spreek uit: cull

³ Tinne, Spreek uit: chin-yuh

Rune keek ook over de rand. Ai deed zijn best om op één plek te blijven, vlak onder de rand van het muurtjes. De beide jongens strekten hun armen uit om Terry op te hijsen. Ze tilden haar over de rand, waarna ze gelijk in elkaar dook tegen de muur, om te voorkomen dat ze omver geblazen werd. Zonder het gewicht van Terry, rees Ai boven de rand uit en landde met een bons op het dak. Ze namen Terry tussen zich in en worstelden tegen de wind in, naar de veilige koepel. Ai hield zoveel mogelijk de wind tegen door zijn vlerken beschermend over hen uit te spreiden. Het voorkwam niet dat ze het gevoel kregen gezandstraald te worden. Met hun shirts voor hun gezicht om te voorkomen dat ze verblind werden, bereikten ze de koepel. Fijonna had al een opening klaar en opgelucht struikelden ze naar binnen. Het sluiten van de opening was snel gedaan en een heerlijke rust daalde op hen neer. Rune controleerde snel de hele koepel op zwakke plekken. Dat was niet nodig. De verenigde magie van hemzelf en Fijonna plus de toevoeging van de runen en de feda bleek ruim voldoende te zijn. Ze waren veilig. Rune vroeg zich alleen af hoelang de storm zou aanhouden. De wind kwam brullend over het muurtje heen en sloeg met geweld op de beschermende koepel. Ze doken in elkaar en maakten zich zo klein mogelijk. Markil zat tussen hen in, beschermd door de bemoedigende armen van Terry en Fijonna. Ai had zich voor hen gezet en spreidde zijn vlerken als extra bescherming over hen uit. Praten was niet mogelijk. De storm raasde en tierde. Het zand beukte op de koepel. Alles wat los zat werd meegesleurd. Dakpannen, brokken steen en sierornamenten vlogen door de lucht. Plotseling was het stil. Oorverdovend stil. Ze tilden hun hoofd op en keken elkaar aan. Zach drukte Rune neer, toen die wilde opstaan .

‘Blijf zitten. De storm is nog niet over. Dit is het oog van de storm. Over een paar minuten steekt de wind weer op.’

Rune liet zich weer zakken. Hij zag dat Markil naar hem keek en gaf hem een bemoedigende glimlach en een knipoog. Het leek de kleine jongen een beetje op te beuren.